

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 245/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. F. L., K., zastúpeného advokátom JUDr. M. T. ml., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 198/2011 z 15. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. F. L. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2012 doručená sťažnosť Ing. F. L. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 198/2011 z 15. marca 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že „Sťažovateľ bol na základe pracovnej zmluvy z 26. 06. 2003 zamestnancom spoločnosti U. s. r. o., ... K. (ďalej len žalovaný) vo funkcii vedúci prevádzky. Dohodou z 01. 02. 2006 sa zmenila funkcia sťažovateľa na riaditeľ reštauračných služieb. Žalovaný ukončil pracovný pomer sťažovateľa okamžitým skončením pracovného pomeru z 10. 07. 2007 (ďalej len OSPP) podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce (pre závažné porušenie pracovnej disciplíny, pozn.)...

Sťažovateľ však mal za to, že neporušil pracovnú disciplínu a už vôbec nie závažným spôsobom a preto listom z 16. 07. 2007 oznámil žalovanému, že OSPP považuje za neplatné a trvá na ďalšom zamestnávaní. Nakoľko žalovaný trval na platnosti OSPP, podal sťažovateľ žalobu o neplatnosť OSPP, o ktorej bolo vedené konanie na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 12 C/127/07...

Na podklade odvolania žalovaného Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 3 Co/177/2009-300 zo dňa 28. 01. 2010 napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie...“.

Po vrátení veci prvostupňový súd doplnil dokazovanie... „a rozsudkom sp. zn. 12 C 127/07-341 z 13. 04. 2011 žalobu zamietol...

Sťažovateľ mal za to, že prvostupňový súd nesprávne posúdil vykonané dôkazy a s podstatnými dôkazmi a tvrdeniami sa vôbec nezaoberal a nevysporiadal a preto podal proti rozsudku odvolanie...

Sťažovateľ v odvolaní poukázal na to, že prvostupňový súd sa vôbec nezaoberal skutočnosťami uvedenými v žalobe...

O odvolaní sťažovateľa rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 2 Co/198/2011-368 z 15. 03. 2012. “.

3. Sťažovateľ tvrdí, že „Napriek skutočnosti, že... v podanom odvolaní poukazoval na závažné pochybenia prvostupňového súdu v otázke vyhodnotenia vykonaného dokazovania a tým na bezprecedentnú zmenu v skutkovom a právnom hodnotení veci, ktorá nevzišla z doplneného dokazovania, ako aj na skutočnosť, že prvostupňový súd

sa nevysporiadal s formálnymi vadami OSPP a jeho neplatnosťou z dôvodu, že bolo dané po uplynutí lehoty určenej Zákonníkom práce, odvolací súd vo svojom rozsudku len stroho skonštatoval, že odvolanie považuje za nedôvodné bez toho, aby sa vysporiadal čo i len s jednou skutočnosťou namietanou sťažovateľom...“.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 2 Co/198/2011-368 zo dňa 15. 03. 2012 bolo porušené.

Ústavný súd... zrušuje rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 2 Co/198/2011-368 zo dňa 15. 03. 2012 a vracia vec Krajskému súdu... na ďalšie konanie.

Krajský súd... je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy tohto konania vo výške 261,82 €...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene

môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

7. Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 198/2011 z 15. marca 2012. Jeho podstatná argumentácia spočívala (body 2 a 3) v tvrdení, že *„prvostupňový súd nesprávne posúdil vykonané dôkazy a s podstatnými dôkazmi a tvrdeniami (... uvedenými v žalobe...) sa vôbec nezaoberal a nevysporiadal“* a krajský súd *„vo svojom rozsudku len stroho konštatoval, že odvolanie považuje za nedôvodné bez toho, aby sa vysporiadal čo i len s jednou skutočnosťou namietanou sťažovateľom“*.

8. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05, I. ÚS 350/2011).

9. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho

účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

10. Krajský súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 2 Co 198/2011 z 15. marca 2012 úvodom poukázal na podstatu odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý „Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná.

Vychádzal zo záveru, že žalobcovi bol preukázateľne vyslovený zákaz, resp. nesúhlas s pokračovaním v obchodnej spolupráci so spol. E., s. r. o. Pokiaľ bolo žalobcovi vytýkané, že neurobil žiadne kroky smerujúce proti realizovaniu obchodu medzi spol. U. K., s. r. o. a E., s. r. o., čo malo byť zistené z emailovej komunikácie zo dňa 13. 10. 2006, kedy žalobca obdržal od Ing. M. S., konateľky a majiteľky tejto spoločnosti ponuku inventáru a dekorácie na rozlúčkový večer s viceprezidentom spol. U. K., s. r. o., súd nepovažoval tento dôvod za spôsobilý na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom, keďže obchodná spolupráca bola zrealizovaná medzi materskou spoločnosťou U., s. r. o. a E., s. r. o. ako dvoma samostatnými právnymi subjektmi a niet žiadneho rozumného dôvodu, aby žalobca rozhodoval o tom, kedy bude obchodné kontakty realizovať spoločnosť U. K., s. r. o. Čo sa týka dôvodu na okamžité skončenie spočívajúce v tom, že dňa 10. 1. 2007 (v písomnom vyhotovení uvedený nesprávny dátum 17. 1. 2007, pričom sa jedná o zrejmu nesprávnosť) žalobca zo svojej služobnej emailovej schránky mal odoslať do emailovej schránky svojho syna a ten s jeho vedomím aj do emailovej schránky spol. E., s. r. o. ponuku spoločnosti žalovaného na zabezpečenie cateringových služieb pre spoločnosť V., a. s. na pracovný obed dňa 17. 1. 2007 pre Top management V., a. s., pričom E., s. r. o. bol konkurentom žalovaného vo výberom v konaní na túto akciu, a mal napokon výberové konanie vyhrať, táto okolnosť nebola spornou, pokiaľ ide o odoslanie týchto správ a ich obsah. Spoločnosť V., a. s. potvrdila, že telefonicky oslovila do výberového konania na túto akciu tri spoločnosti, medzi ktoré patrila aj spoločnosť žalovaného a spoločnosť E. s. r. o. Napokon si vzhľadom na porovnateľné cenové ponuky všetkých subjektov vybrala tretí subjekt, a to spoločnosť A. spoločenský servis, s. r. o. pre zaujímavejšiu ponuku jedál, a tiež na základe predchádzajúcich skúseností. Bez ohľadu na túto skutočnosť súd považoval uvedené konanie žalobcu za dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru, vychádzajúc zo záveru, že bol vyslovený zákaz nespolupracovať so spoločnosťou E., s. r. o., a táto

spoločnosť navyše vystupovala vo vzťahu k žalovanému vo výberovom konaní ako konkurent pri poskytovaní ponuky. Odoslanie ponuky jedál a ich ceny je možné aj bez zreteľa na výsledok výberového konania na cateringové služby, považovať za závažné konanie v rozpore so záujmami zamestnávateľa. Sprístupnenie takýchto informácií je spôsobilé ovplyvniť výsledky výberového konania, keď konkurenčná spoločnosť, v ktorej pôsobila priateľka žalovavcovho syna a zjavne intenzívne spolupracovala aj so synom samotného žalobcu, o čom svedčí táto emailová komunikácia, mohla hoc aj zhodnú ponuku jedál predložiť do výberového konania vo výhodnejšom cenovom rozpätí poznajúc ceny svojho konkurenta, a tým dosiahnuť vedomú výhodu. Pri vyhodnotení závažnosti tohto počínania žalobcu bolo prihliadnuté aj na jeho pracovnú pozíciu vedúceho zamestnanca, na ktorého sú vo všeobecnosti kladené zvýšené osobnostné a pracovné nároky pri výkone práce. Úlohou žalobcu ako riaditeľa reštauračných služieb bolo mimo iného zabezpečiť čo najväčšie množstvo obchodných prípadov, a teda snaha výberové konanie vyhrať, nie naopak umožňovať iným obchodným partnerom, aby v tomto konkurenčnom boji uspeli už len na základe poznania cenovej ponuky spoločnosti žalovaného, ktorej mohli následne prispôsobiť svoju cenu.

Dôvodom skončenia pracovného pomeru so žalobcom bolo aj jeho konanie, či nekonanie, keď s jeho vedomím napriek zákazu spolupracovať so spoločnosťou E., s. r. o. mala prebiehať od októbra 2006 netransparentným spôsobom spolupráca medzi spoločnosťou E., s. r. o. a prevádzkou v K. V tomto prípade nebol preukázaný dôvod skončenia pracovného pomeru, pokiaľ ide o vedomosť žalobcu o obchodnej spolupráci, keďže vedúci prevádzky v K. Ing. M. Š. vo svojom písomnom vyjadrení pre potreby žalovaného potvrdil, že o tejto obchodnej spolupráci žalobca vedomosť nemal, keďže prebiehala len v kompetencii vedúceho tohto prevádzkového zariadenia. Konaním žalobcu, ktorý nerešpektoval pokyny nadriadeného zamestnanca, odosiela konkurenčnej spoločnosti informácie takého charakteru, ktoré boli spôsobilé privodiť neúspech zamestnávateľa vo výberových konaniach a neorganizoval prácu svojich podriadených, keď títo bez jeho vedomia vykonávali obchodné prípady aj so spoločnosťou, u ktorej bol vydaný zákaz obchodovať žalobca porušil pracovný poriadok žalovaného a ust. § 81 písm. a/, e/, a § 82 Zákonníka práce, ako boli vymedzené v okamžitom skončení pracovného pomeru. Porušenie povinnosti žalobcu možno pritom považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny

prihliadajúc k okolnostiam, za ktorých k tomu porušeniu došlo, keď už v máji 2006 bola prerokovaná možnosť spolupráce s obchodnou spoločnosťou E., s. r. o. so záverom ukončiť preventívne obchodné prípady s týmto subjektom. Závažnosť porušenia pracovnej disciplíny je odôvodnená aj od pôsobnosti žalobcu ako riadiaceho pracovníka spoločnosti, u ktorého sa obzvlášť predpokladá a vyžaduje, aby dbal na dodržiavanie pokynov svojich nadriadených a tie následne prenášal do úpravy práv a povinností svojich podriadených zamestnancov.“.

Následne krajský súd oboznámil odvoláciu argumentáciu sťažovateľa, ktorý „Nesúhlasil so záverom súdu prvého stupňa, že bolo preukázané porušenie pracovnej disciplíny tak ako je mu to vytýkané v listine o okamžitom skončení pracovného pomeru. Má za to, že ani z vyjadrenia Ing. S. nevyplýva, že by na stretnutí so žalobcom bol vyzvaný na ukončenie akýchkoľvek aktivít týkajúcich sa spoločnosti E., s. r. o. Zotrval na tvrdení, že takýto záver je nepravdivý a nie je ničím preukázaný. Ďalej poukázal na to, že z výpovede Ing. Š., ktorá ako jediná osoba mohla potvrdiť tvrdenie Ing. S., že hneď po stretnutí konanom dňa 22. 5. 2006 bol uložený žalobcovi zákaz spolupráce so spoločnosťou E., s. r. o., toto tvrdenie nepotvrdila. Žalobca v konaní zotrval na svojom tvrdení, že po stretnutí mu Ing. S. žiaden priamy a ani nepriamy zákaz spolupráce so spoločnosťou E., s. r. o. nedal. To znamená, že toto tvrdenie Ing. S. je v konaní sporným, čím nie je daný postup súdu podľa § 120 ods.3 O. s. p. Považoval za nesprávne, že súd prvého stupňa prevzal vyššie uvedené sporné tvrdenie Ing. S. bez toho, aby sa s ním v rozsudku náležitým spôsobom súd vypořiadal. Zotrval na tvrdení, že dôvody pre skončenie pracovného pomeru v listine o skončení sú uvedené nezrozumiteľne a z konania nevyplývajú skutočnosti tvrdené žalovaným, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo dané žalobcovi z dôvodu porušenia zákazu žalovaného nespoločnosťou E., s. r. o. Ďalej uviedol, že žalovaný v konaní pri preukázaní skutkových dôvodov poukázal na úplne iné skutočnosti ako tie, ktoré sú uvedené v listine o okamžitom skončení pracovného pomeru a z vykonaného dokazovania vyplynulo, že niektoré skutky sa nestali. Žalovaný počas celého konania nepreukázal, že by žalobcovi uložil zákaz spolupráce so spoločnosťou E., s. r. o. a to takým spôsobom, aby bolo možné usúdiť, že žalobcovi bola uložená táto povinnosť podľa § 81 písm. a/ Zákonníka práce. Vzhľadom k tomu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť, žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Pokiaľ ide o neplatnosť okamžitého skončenia

pracovného pomeru, priznať náhradu mzdy vo výške 1.867,69 € mesačne a priznať aj trovy konania.“

Svoje skutkové a právne závery formuloval odvolací súd takto: „Krajský súd na základe podaného odvolania vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), rozsudok verejne vyhlásil v súlade s ust. § 156 ods. 1 O. s. p., pričom verejné vyhlásenie rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu v súlade s ust. § 156 ods. 3 O. s. p.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a správne aj vec rozhodol. Správne, výstižné a presvedčivé sú aj dôvody rozsudku prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje aj odvolací súd. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ktoré sú uvedené v dôvodoch napadnutého rozsudku a k týmto nemá čo dodať. Odvolacie námietky žalobcu považuje odvolací súd v celom rozsahu za nedôvodné. Odvolací súd má za to, že s týmito odvolacími námietkami sa v celom rozsahu v dôvodoch napadnutého rozsudku vypořiadal súd prvého stupňa a to najmä, pokiaľ ide o existenciu dôvodov pre okamžité skončenie pracovného pomeru z dôvodov hrubého porušenia pracovnej disciplíny tak ako je to uvedené v listine o okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 10. 7. 2007. Súd prvého stupňa správne z vykonaného dokazovania uzavrel, že žalobcovi bol vyslovený zákaz, resp. nesúhlas v pokračovaní v obchodnej spolupráci so spoločnosťou E., s. r. o. a že táto skutočnosť bola aj obsahom listiny o okamžitom skončení pracovného pomeru. V tejto časti súd prvého stupňa správne vyhodnotil aj dopady, ktoré nerešpektovanie tohto zákazu zo strany žalobcu mohli pre žalovaného priniesť.

Z týchto dôvodov krajský súd podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.“

11. Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu s ním potvrdenými závermi rozhodnutia prvostupňového súdu považoval ústavný súd za relevantné uviesť aj podstatnú časť odôvodnenia rozhodnutia Okresného súdu Košice II – ďalej len „okresný súd“ (jeho skutkové a právne závery). Po oboznámení s dokazovaním zisteného skutkového stavu okresný súd svoje faktické a právne závery formuloval takto: «Pokiaľ ide o formálne predpoklady platného ukončenia pracovného pomeru súd uzavrel, že boli splnené podmienky vyžadované ustanovením § 68 ods. 1, písm. b/ a ust. § 70 Zák.

č. 311/2001 Z. z. Zák. práce v znení platnom ku dňu ukončenia pracovného pomeru. V zmysle uvedených ustanovení okamžité skončenie pracovného pomeru musí zamestnávateľ aj zamestnanec urobiť písomne, musí v ňom skutkovo vymedziť dôvod tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom a v stanovenej lehote doručiť druhému účastníkovi, inak je neplatné. Uvedený dôvod sa nesmie dodatočne meniť. Zamestnávateľ môže skončiť pracovný pomer ak zamestnanec závažne porušil pracovnú disciplínu, a to v lehote jedného mesiaca odo dňa, keď sa o dôvodoch skončenia pracovného pomeru dozvedel, najneskôr v lehote 1 roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol.

Žalobca uplatnil neplatnosť skončenia pracovného pomeru v zákonnej lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 77 Zák. práce, a teda v lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

K námietke žalobcu o nedodržaní zákonnej jednomesačnej lehoty na ukončenie pracovného pomeru súd uvádza, že tak ako to vyplýva aj z vyjadrení samotného žalobcu v priebehu konania, pred okamžitým skončením pracovného pomeru so zamestnancom musí mať zamestnávateľ zistený dôvod tohto okamžitého skončenia, nestačí iba podozrenie, že takýto dôvod je daný. Nie je preto možné odvíjať plynutie lehoty na ukončenie pracovného pomeru od listiny „Zistenia riaditeľa spoločnosti“ zo dňa 22. 5. 2007, ktorou Ing. L. S. žiadal vykonať šetrenie obchodnej spolupráce medzi spoločnosťou žalovaného a spoločnosťou E., s. r. o. prostredníctvom osoby žalobcu. Práve tento listinný doklad bol vyhotovený ešte len pre podozrenie na strane zamestnávateľa, že k takémuto konaniu, a teda aj k tvrdenému porušeniu pracovnej disciplíny zo strany žalobcu mohlo dôjsť. Až následnými úkonmi prostredníctvom k tomu oprávnenej a kompetentnej materskej spoločnosti U. K., a jej organizačnej zložky Ochrany spoločnosti, došlo k zabezpečeniu informácii, ktoré preukázali, že na strane zamestnávateľa existujú dôvody pre okamžité skončenie pracovného pomeru tak, ako ich neskôr vymedzil aj v tomto právnom úkone. Obdobie od času získania prvých relevantných informácií zamestnávateľa o možnom porušení pracovnej disciplíny (22. 5. 2006) do definitívneho ukončenia šetrenia k 9. 7. 2007 je možné považovať za primerané, so zreteľom na charakter porušenia pracovnej disciplíny a s tým súvisiace úkony, ktoré bolo potrebné vykonať (vypočutie zamestnancov, preverenie účtovných dokladov, kontrola počítača). V konaní nebolo preukázané ani žalobcom tvrdené, aby sa zamestnávateľ preukázateľne už skôr dozvedel o skutočnostiach, ktoré vymedzil ako

dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru. Ku ukončeniu pracovného pomeru so žalobcom došlo preto v zákonnej lehote, ak šetrenie bolo ukončené v mesiaci júl a v uvedenom mesiaci bola tiež vypracovaná listina o ukončení pracovného pomeru.

Pokiaľ ide o skutkové vymedzenie dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru tak, aby ich nebolo možné zameniť s inými dôvodmi (§ 70 Zák. práce), čo je tiež naplnenie podmienky platnosti právneho úkonu z hľadiska jeho určitosti a zrozumiteľnosti, ako to vyplýva z ustanovenia § 37 Obč. zák., súd konštatuje, že aj keď je spôsob formulácie okamžitého skončenia pracovného pomeru v istej časti popisný vychádzajúc z toho, čo účastníci pracovného pomeru vykonali počas určitého obdobia a na základe čoho bolo následne konanie žalobcu hodnotené ako porušenie pracovnej disciplíny, je možné ustáliť, že sa jednalo o taký spôsob vymedzenia dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru, pri ktorom žiaden z účastníkov nemal pochybnosti, o ktoré dôvody ide. Tejto okolnosti nasvedčuje aj samotné vyjadrenie žalobcu, ktorý už v rámci svojich prvotných stanovísk napádajúcich neplatnosť skončenia pracovného pomeru jasne a zreteľne formuloval námietky popierajúce, že by mu bol daný nejaký zákaz spolupráce s obchodnou spoločnosťou E., s. r. o. Zamestnávateľom vytykanú emailovú komunikáciu rovnako vedel priradiť ku svojmu konkrétnemu konaniu a stotožniť s činnosťou, ktorú vykonával s odôvodnením, že táto komunikácia spadala len do bežnej obchodnej spolupráce. Je nepochybné, že obe sporové strany jednoznačne chápali predmet okamžitého skončenia pracovného pomeru, z ktorého sa dá nepochybné vyvodiť, že žalobcovi ako zamestnancovi je pričítané zavinené porušenie povinnosti ako riaditeľa reštauračných zariadení za to, že napriek jeho vedomiu o tom, že sa má ukončiť obchodná spolupráca medzi spoločnosťou E., s. r. o. a spoločnosťou žalovaného, v tejto spolupráci pokračoval a túto obchodnú činnosť realizovala s jeho vedomím aj prevádzka v K., kde jeho podriadený zamestnanec Ing. M. Š. nebol ním informovaný o tom, že takáto obchodná spolupráca nie je dovolená. Záveru o zrozumiteľnosti a určitosti dôvodov skončenia pracovného pomeru nasvedčuje aj formulácia obsiahnutá v listine o okamžitom skončení pracovného pomeru, obsahujúca informácie, že dňa 22. 5. 2006 za účasti žalobcu sa uskutočnilo jednanie ohľadom ukončenia obchodných vzťahov medzi spoločnosťami žalovaného a spoločnosťou E., s. r. o. z dôvodu možného konfliktu záujmov a že obchodná spolupráca prebiehala napriek tomu, že o zákaze obchodovať so spoločnosťou E. s. r. o. žalobca mal vedomosť, že konaním, či

nekonaním žalobcu (ako vedúceho zamestnanca vo vzťahu k prevádzke K. a jej vedúcemu Ing. M. Š. nebola kontrola práce riadne vykonávaná, a teda zákaz spolupráce so spoločnosťou E., s. r. o. nebol dodržaný.

Ak žalobca tvrdil nezrozumiteľnosť a neexistenciu dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru spočívajúcu v emailovej komunikácii zo dňa 17. 1. 2007 (odoslanie ponuky pre V. a. s. jeho synovi do spoločnosti I. s. r. o., ktorý to s jeho vedomím preposlal spoločnosti E. s. r. o.) z dôvodu, že bolo v priebehu konania zistené, že ide o email zo dňa 10. 1. 2007, ide rovnako o jednoznačne identifikovateľný dôvod skončenia pracovného pomeru, pretože dátum uskutočnenia je zrejmý priamo z tohto elektronického úkonu, obsahovo sa týka presne tých skutočností, ktoré sú uvedené v okamžitom skončení pracovného pomeru (cateringových služieb pre spoločnosť V., a. s.), pričom nie je možnosť zámeny tohto skutku s iným konaním žalobcu, a takýto dôkaz ani produkovaný zo strany žalobcu nebol. Je zrejmé, že vo vyhotovení okamžitého skončenia pracovného pomeru došlo len k zrejmej nesprávnosti pri uvedení dátumu, keďže dňa 17. 1. 2007 sa mala realizovať akcia pre V., a. s. K. „Pracovný obed pre TOP management“, čoho sa mailom odoslaná ponuka týkala.

Dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom možno tak považovať za dostatočne určité, zrozumiteľné, bez možnosti zámeny s iným skutkovým konaním žalobcu, ktoré by nebolo obsahom okamžitého skončenia pracovného pomeru a pritom práve z týchto absentujúcich dôvodov by sa žalovaný dovoľával ukončenia pracovného pomeru.

Súd preto pristúpil k vyhodnoteniu ďalších hmotnoprávných podmienok vyžadovaných zákonom pre platnosť skončenia pracovného pomeru so zamestnancom formou okamžitého skončenia pracovného pomeru, teda či došlo k porušeniu povinnosti zamestnanca – žalobcu vytýkaných mu v okamžitom skončení pracovného pomeru, a či tieto možno hodnotiť ako závažné porušenie pracovnej disciplíny.

Žalobca popieral, aby žalovaný vydal zákaz spolupracovať so spoločnosťou E. s. r. o. a táto skutočnosť nebola podľa neho v konaní ani preukázaná, keďže výsledok stretnutia zástupcov spoločnosti žalovaného a spoločnosti U. zo dňa 22. 5. 2006 mal len odporúčajúci charakter. Tvrdenia nadriadeného Ing. S., že takýto zákaz vydal po tomto stretnutí nebol podľa názoru žalobcu potvrdený ani výpoveďou ďalšieho konateľa spoločnosti Ing. S.,

ktorej výpoveď považoval žalobca za rozpornú s tvrdeniami Ing. S. s odôvodnením, že Ing. S. vo výpovedi uvádzala, súhlas, že zákaz mal byť vydaný žalobcovi ešte pred stretnutím a následne po stretnutí v máji 2006 si nepamätala bližší termín ani spôsob vydania takéhoto zákazu.

Súd zohľadňujúc pozíciu žalobcu, ktorý ako konateľ spoločnosti a súčasne riaditeľ reštauračných služieb patril pod vedenie spoločnosti, berúc na zreteľ, že stretnutie medzi zástupcami spoločnosti žalovaného a materskou spoločnosťou dňa 22. 5. 2006 bolo zvolané práve z dôvodu, že prebiehala a bola zistená obchodná spolupráca s firmou E. s. r. o., ktorá sa javila ako neželaná a výsledkom stretnutia bolo odporúčanie vedeniu spoločnosti žalovaného preventívne ukončiť všetky obchodné kontakty s týmto subjektom, považoval tvrdenia Ing. S. o vydaní zákazu nespôlupracovať s uvedenou spoločnosťou za pravdivé, majúc ich za potvrdené aj svedkyňou Ing. S., ďalšou konateľkou spoločnosti žalovaného. Pritom pod pojmom „zákaz“ nemožno chápať len výslovné použitie tohto výrazového prostriedku, ale aj akékoľvek inak formulované rozhodnutie, ktoré svojím zmyslom a účelom napĺňa obsah tohto pojmu, čím bol zámer žalovaného ukončiť spoluprácu s E., s. r. o.. Skutočnosť, že takéto rozhodnutie v organizácii žalovaného bolo prijaté vedením spoločnosti, kam patril aj žalobca, nasvedčujú aj vyjadrenia samotného žalobcu, ktorý možnosť ďalšej spolupráce so spoločnosťou E. s. r. o. po stretnutí s materskou spoločnosťou dňa 22. 5. 2006 odôvodňoval len vlastným názorom (považoval obchodný vzťah so spoločnosťou E. s. r. o. za normálny. Vyhodnotil to tak, že neexistujú žiadne prekážky, pre ktoré by nemohla spoločnosť žalovaného realizovať obchodné vzťahy so spoločnosťou E., s. r. o. Nespomínal si, či po stretnutí zo dňa 22. 5. 2006 sa o tejto spoločnosti ešte bavili vo vedení). Aj keď žalobca bol riaditeľom reštauračných služieb, v ktorej oblasti pôsobil relatívne nezávisle (v súlade so zápisom v Obchodnom registri sa na platnosť právnych úkonov realizovaných v mene spoločnosti inak vyžadoval podpis dvoch konateľov spoločnosti), nemožno považovať za logický argument, že o obchodných aktivitách spoločnosti rozhodoval on sám. Niet žiadneho rozumného argumentu, ktorým by sa dalo spochybniť, vydanie zákazu zo strany nadriadeného za situácie, ak práve z jeho iniciatívy sa konalo stretnutie dňa 22. 5. 2006 prerokovávajúce vhodnosť spolupráce so spoločnosťou E. s. r. o., pričom výsledkom tohto stretnutia bolo odporúčanie nepokračovať v tejto činnosti. Žalobca neuviedol žiadne okolnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť záver, že si musel

byť vedomý skutočnosti, že obchodná spolupráca so spoločnosťou E., s. r. o. je neželaná, a teda zakázaná. Od primerane rozumne uvažujúceho zamestnanca, zvlášť ak zastáva aj riadiacu funkciu, je rozumné požadovať, aby v prípade, ak existuje písomné podchytené stanovisko materskej spoločnosti, hoci len odporúčajúceho charakteru o tom, aby sa určitá činnosť nevyvíjala, aby si náležitým spôsobom ujasnil u jemu nadriadených osôb, aké reálne povinnosti i práva z tohto záveru pre neho plynú. Z pozície žalobcu, ako jedného z konateľov spoločnosti a súčasne jedného z riadiacich pracovníkov, ktorý bol podriadený žalobcovi, nevyplývalo výlučné oprávnenie rozhodovať o obchodnej stratégii spoločnosti. Logickým odôvodnením sa javí postup Ing. S., ako riaditeľa spoločnosti, že po stretnutí zo dňa 22. 5. 2006, kde materskou spoločnosťou bolo odporúčané vedeniu žalovaného ukončiť obchodnú spoluprácu so subjektom E., s. r. o. inicioval aj stretnutie s ďalšími riadiacimi pracovníkmi a konateľmi spoločnosti a teda Ing. S. a žalobcom, na ktorom bolo prijaté rozhodnutie, že tieto obchodné vzťahy je potrebné ukončiť. Tieto jeho tvrdenia sú podporované aj výpoveďou svedkyne, pričom jej vyjadrenia, že si nespomína na presný dátum, kedy k tejto skutočnosti došlo neznižujú dôveryhodnosť tejto výpovede, a ani nepredstavujú rozpor s výpoveďou Ing. S.

Vychádzajúc zo záveru, že žalobcovi bol preukázateľne vyslovený zákaz, či nesúhlas s pokračovaním v obchodnej spolupráci so spoločnosťou E. s. r. o., súd zisťoval, či konanie vymedzené v okamžitom skončení pracovného pomeru znamenalo porušenie tohto pokynu nadriadeného.

Pokiaľ bolo žalobcovi vytýkané, že neurobil žiadne kroky smerujúce proti realizovaniu obchodu medzi spoločnosťami U. K., s. r. o. a E. s. r. o., čo malo byť zistené z emailovej komunikácie zo dňa 13. 10. 2006, kedy žalobca obdržal od Ing. M. S., konateľky a majiteľky tejto spoločnosti, ponuku inventáru a dekorácie na rozlúčkový večer s viceprezidentami spoločnosti U. K., s. r. o., súd nepovažoval tento dôvod za spôsobilý na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom, keďže obchodná spolupráca bola zrealizovaná medzi materskou spoločnosťou U. K. s. r. o. a E. s. r. o. ako dvoma samostatnými právnymi subjektmi a niet žiadne rozumného dôvodu, aby žalobca rozhodoval o tom, s kým bude obchodné kontrakty realizovať spoločnosť U. K. s. r. o.

Čo sa týka ďalšieho dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru spočívajúce v tom, že dňa 10. 1. 2007 (v písomnom vyhotovení uvedený nesprávny dátum 17. 1. 2007,

pričom sa jedná o zrejmu nesprávnosť, ako to súd vyššie zdôvodnil, keď deň uskutočnenia vyplýva z dátumu emailovej komunikácie) žalobca zo svojej služobnej emailovej schránky mal zaslať do emailovej schránky svojho syna a ten s jeho vedomím aj do emailovej schránky spoločnosti E. s. r. o. ponuku spoločnosti žalovaného na zabezpečenie cateringových služieb pre spoločnosť V., a. s. na pracovný obed dňa 17. 1. 2007 pre Top management V. a. s, pričom E. s. r. o. bol konkurentom žalovaného vo výberom konaní na túto akciu, a mal napokon výberové konanie vyhrať, táto okolnosť nebola spornou, pokiaľ ide o odoslanie týchto správ a ich obsah. Spoločnosť V., a. s. potvrdila, že telefonicky oslovila do výberového konania na túto akciu tri spoločnosti, medzi ktoré patrila aj spoločnosť žalovaného a spoločnosť E. s. r. o. Napokon si vzhľadom na porovnateľné cenové ponuky všetkých subjektov vybrala tretí subjekt, a to spoločnosť A. s. r. o. pre zaujímavejšiu ponuku jedál, a tiež na základe predchádzajúcich skúseností. Je pravdou, že spoločnosť E. s. r. o. bola v tomto prípade konkurentom spoločnosti žalovaného, no nevyhrala výberové konania na úkor žalovaného. Bez ohľadu na túto skutočnosť súd považoval uvedené konanie žalobcu za dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru, vychádzajúc zo záveru, že bol vyslovený zákaz nespolupracovať so spoločnosťou E. s. r. o., a táto spoločnosť navyše vystupovala vo vzťahu k žalovanému vo výberovom konaní ako konkurent pri poskytovaní ponuky. Odoslanie ponuky jedál a ich ceny je možné aj bez zreteľa na výsledok výberového konania na cateringové služby, považovať za závažné konanie v rozpore so záujmami zamestnávateľa. Sprístupnenie takýchto informácií je spôsobilé ovplyvniť výsledky výberového konania, keď konkurenčná spoločnosť, v ktorej pôsobila priateľka žalobcovho syna, a zjavne intenzívne spolupracovala aj so synom samotného žalobcu, o čom svedčí táto emailová komunikácia, mohla hoc aj zhodnú ponuku jedál predložiť do výberového konania vo výhodnejšom cenovom rozpätí poznajúc ceny svojho konkurenta, a tým dosiahnuť vedomú výhodu. Pri vyhodnotení závažnosti tohto počínania žalobcu bolo prihliadnuté aj na jeho pracovnú pozíciu vedúceho zamestnanca, na ktorého sú vo všeobecnosti kladené zvýšené osobnostné i pracovné nároky pri výkone práce. Úlohou žalobcu ako riaditeľa reštauračných služieb bolo mimo iné zabezpečenie čo najväčšieho množstva obchodných prípadov, a teda snaha výberové konanie vyhrať, nie naopak umožňovať iným obchodným partnerom, aby v tomto konkurenčnom boji uspeli už

len na základe poznania cenovej ponuky spoločnosti žalovaného, ktorej mohli následne prispôsobiť svoju cenu.

Dôvodom skončenia pracovného pomeru so žalobcom bolo aj jeho konanie či nekonanie, keď s jeho vedomím napriek zákazu spolupracovať so spoločnosťou E., s. r. o., mala prebiehať od októbra 2006 netransparentným spôsobom spolupráca medzi spoločnosťou E., s. r. o. a prevádzkou v K. V tomto prípade nebol preukázaný dôvod skončenia pracovného pomeru, pokiaľ ide o vedomosť žalobcu o obchodnej spolupráci, keďže vedúci prevádzky v K. Ing. M. Š. vo svojom písomnom vyjadrení pre potreby žalovaného potvrdil, že o tejto obchodnej spolupráci žalobca vedomosť nemal, keďže prebiehala len v kompetenciách vedúceho tohto prevádzkového zariadenia. Súčasne ale uviedol, že mu nebolo nikým oznámené, že spolupráca so spoločnosťou E. s. r. o. je zakázaná, či neželaná. V nadväznosti na toto vyjadrenie Ing. M. Š. je tak naplnený ďalší dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom, ktorý vychádza z porušenia povinnosti žalobcu ako vedúceho zamestnanca. Vedúci prevádzky Ing. M. Š., organizačne podliehal žalobcovi a jeho povinnosťou ako vedúceho zamestnanca bolo riadiť a kontrolovať prácu svojich podriadených. Konaním, či nekonaním žalobcu nebola táto kontrola práce riadne realizovaná, a teda zákaz spolupráce so spoločnosťou E. s. r. o. nebol dodržaný. Skutočnosť, že žalobca, ako vedúci reštauračných zariadení neinformoval Ing. M. Š. o tom, že spolupráca s obchodnou spoločnosťou E. s. r. o. je neprijateľná, porušil svoje povinnosti plynúce mu z titulu výkonu riadiacej funkcie, a teda aj svoje pracovné povinnosti riadiť a kontrolovať prácu zamestnancov, zabezpečiť, aby nedochádzalo ku porušovaniu pracovnej disciplíny a nekonalo sa v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa. Opätovne vychádzajúc z pozície žalobcu, ktorý bol súčasťou vedenia spoločnosti, riadiacim pracovníkom, možno takýto jeho postup vo vzťahu k podriadeným a kontrole práce považovať za dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru, zvlášť ak bolo zistené, že takáto obchodná spolupráca prebiehala od minimálne od októbra 2006, teda pomerne dlhú dobu do času, než bola zistená.

Konaním žalobcu, ktorý nerešpektoval pokyny nadriadeného zamestnanca, odosiela konkurenčnej spoločnosti informácie takého charakteru, ktoré boli spôsobilé privodiť neúspech zamestnávateľa (žalovaného) vo výberových konaniach a neorganizoval prácu svojich podriadených, keď títo bez jeho vedomia vykonávali obchodné prípady aj

so spoločnosťou, u ktorej bol vydaný zákaz obchodovať, žalovaný porušil Pracovný poriadok žalovaného a ustanovenia § 81 písm. a/, e/, § 82 Zákonníka práce, ako boli vymedzené v okamžitom skončení pracovného pomeru. Porušenie povinnosti žalobcu, možno pritom považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny prihliadajúc k okolnostiam, za ktorých k tomuto porušeniu došlo, keď už v máji 2006 bola prerokovaná možnosť spolupráce s obchodnou spoločnosťou E. s. r. o., so záverom ukončiť preventívne obchodné prípady s týmto subjektom. Napriek i tomu obchodná spolupráce prebiehala, ako o tom svedčí aj emailová komunikácia aj zistenia na prevádzke v K. Ako už bolo zmienené závažnosť porušenia pracovnej disciplíny je odvodená aj od pôsobnosti žalobcu ako riadiaceho pracovníka spoločnosti, u ktorého sa obzvlášť predpokladá a vyžaduje, aby dbal na dodržiavanie pokynov svojich nadriadených a tieto následne prenášal do úpravy práv a povinností svojich podriadených zamestnancov. Pritom práve ustanovenia do riadiacej funkcie zaväzuje osobitne svojou povahou zamestnanca k zvýšenej ochrane záujmov zamestnávateľa. Konanie, ktorým priamo či nepriamo napomáha konkurenčnej firme nezodpovedá ani zásadám akceptovateľného etického konania zamestnanca.

Pretože súd vyhodnotil, že boli naplnené všetky predpoklady pre platné skončenie pracovného pomeru so žalobcom, jeho žaloba bola zamietnutá.»

12. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd

nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

13. Podstata argumentácie sťažovateľa sa koncentrovala (body 2, 3 a 7) na nedostatočne vykonané dokazovanie a z toho vyplývajúci nedostatočne zistený skutkový stav a z neho vyведенé nesprávne právne závery a tiež v napadnutom rozhodnutí krajského súdu v absencii relevantného zdôvodnenia ním potvrdených záverov a zistení prvostupňového súdu. Po predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd konštatuje, že v danej veci nezistil, že by rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Co 198/2011 z 15. marca 2012 (v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 12 C 127/07-341 z 13. apríla 2011) bol svojvoľný a že by tak zasahoval do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že všeobecné súdy sa nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu ani okresného súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené. Závery, ktoré v napadnutých rozhodnutiach v merite veci vyslovil okresný súd a ktoré boli potvrdené krajským súdom, vychádzajú z podrobnej analýzy skutkového stavu právnej veci sťažovateľa a ich závery nachádzajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Podľa názoru ústavného súdu vo veci konajúce všeobecné súdy sa v dostatočnej miere (ako výsledku v konaní vykonaného dokazovania) vysporiadali s podstatou predmetného pracovnoprávneho sporu, a to zisťovania dôvodnosti (existencie závažného porušenia pracovnej disciplíny spočívajúcej v neplnení si základných povinností zamestnanca vyplývajúcich z „ust. § 81 písm. a) a písm. c) Zák. práce“) a v danom prípade aplikovania spôsobu skončenia

pracovného pomeru so sťažovateľom okamžitým skončením „*podľa ust. § 68 ods. 1 písm. b) Zák. práce (zák. č. 311/2011 Z. z.)*“.

14. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu v jeho spojitosti s napadnutým rozhodnutím okresného súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené.

15. Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľom prejavenu nespokojnosťou s namietaným rozhodnutím krajského súdu konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a sťažovateľom označenými právami (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), a preto ním podanú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na to, že sťažovateľova sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2012

